

Ο ΦΑΓΑΣ

ΠΟΤΕ μου δὲν ἐπίστευα, πῶς ἤθελε 'πιτύχω
νὰ κάμω ἓνα τῆς προκοπῆς ἐπὶ ζωῆς μου στίχο·
μὰ θάματα ! ... (κι' ἄς πᾶν' νὰ ποῦν τοῦ κόσμου οἱ μεγάλοι
'ς τὸ κόσμον πιά δὲν γίνονται βαστοῦν κακὸ κεφάλι.)
ὅταν θελήσῃ ὁ Θεός, κι' ὁ γαῖδαρος πετάει
καὶ ἡ γκαμήλα τεχνικὸ μανδῆλι σοῦ κεντάει.
Αὐτὰ εἶνε μυστήρια τοῦ Κόσμου, δὲν τὰ ξεύρει
ὁ Πέτρος καὶ ὁ Νικολῆς, οὐδὲ μπορεῖ νὰ εὔρῃ
πῶς τὴν γνωρίζει σίγουρα τὴν τύχ' ἡ 'Ατσιγγάνα
καὶ πῶς τὸν βρίσκει 'στὰ χαρτιά τὸν κλέφτ' ἡ παραμάννα...
(θὰ πῆς αὐτὴ τὸν ἔμπασεν ἀπὸ βραχὺς τὸν κλέφτη.)
ὁ φάντης ὅμως, πές μου, πῶς μέσα 'στὴ μέση πέφτει ; ..
Μὰ βλέπω πῶς ἐγλύστρησα 'σ αὐτὴν τὴ θεωρίαν
καὶ πρέπει τοῦ Πηγάσου μου νὰ μάσω τὰ λωρία
καὶ ν'άρθω 'ς τὸ προκείμενο ! ... μὰ πρέπει νὰ προτάξω
δυὸ λόγια γιὰ προοίμιον· κι' ἀνάγκη νὰ τὸ πράξω !
γιατὶ σὲ λένε ἄτεχνο ὕστερα οἱ μεγάλοι
τῶν λόγων μας ἐπικριταί, τούτέστιν οἱ δασκάλοι !
Μ' ἄς πᾶν' κ' ἐκεῖνοι 'στὴν εὐχὴ ! .. ἄς ποῦν' ὅ,τι θελήσουν !
ἄς τότε φᾶν' τὸ λόγο μου κι' ἄς τὸν ξεκοκκαλίσουν !
'Ο ὅμοιος πάντοτε φθονεῖ τὰ ἔργα τοῦ ὁμοίου ...
ἐγὼ 'μως ἤθελα νὰ πῶ ἐν θέσει προοιμίου,
δηλαδή, ἔγουν θάματα πῶς γίνονται καὶ πάλι
κ' ἰδοὺ ὅτι μοῦ ἔγεινε ἡ χάρις ἡ μεγάλη
νὰ γίνω στιχουργὸς κ' ἐγὼ καὶ στίχους νὰ χαράξω
κ' εἰς ἀετὸν ὕψιπετῇ, 'γὼ κοῦρκος, νὰ πετάξω.
"Ὅταν ἐχθροὶ σὲ κυνηγοῦν, πηδᾷς σὰν τὸ ζαρκαδί,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή, ἡ σφύρι βγάξει λάδι.
Ποιόνα βαροῦνε μαχαιριάς καὶ αἷμα δὲν σταλάζει ;
μὰ πάλι ξαναγλύστρησα καὶ πάλι πῆρα φούρια·
συμπάθειο ! τὰ τσαρούγια μου γλυστροῦν, τ' εἶνε καινούργια !..
μὰ 'γὼ γιὰ τὸ χατήρι σας ἰδοὺ κ' ἐγὼ τὰ βρέχω
κ' ἔξω ἀπ' τὴν ὑπόθεσι νὰ μὴ γλυστρῶ καὶ τρέχω ...

"Ερχομαι 'σ τὸ προκείμενο καὶ ξέρω πῶς θὰ πῆτε
 δικαίως « Δόξα Σ' ὁ Θεός » ! χωρὶς νὰ μ' ἐντραπῆτε ...
 κ' ἔχετε δίκαιο πολὺ ! ... μὰ ! ... πρὶν τὸν ἥρωά μου
 σᾶς δεῖξω, πάλι ἔχασα, Θεέ μου, τὰ νερά μου ! ...
 Πρέπει νὰ πῶ τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ὑπόθεσί μου
 γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ἐλλιπὴς ἀπὸ παντὸς χρησίμου.
 Δὲν ἔρχονταν ἔτσι ξηρὰ κ' εὐθύς νὰ σ' τὸ φωνάξουν,
 « Κώστα ! γυναῖκα σ' πέθανε !.. » καὶ νὰ σοῦ τὸν τρομάξουν !
 ἴσως γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ αὐτοῦ νὰ μὴν τρομάξῃ,
 κ' ἴσως νὰ τὴν ξεφορτωθῇ 'σ τοὺς Ἅγιους, ἔχει τάξει.
 Μὰ ὅπωςδὴποτε καλὸν εἶνε ἀλλήλως ν' ἀρχίσουν,
 μὲ ἄλλα λόγια δηλαδὴ νὰ τὸν προκατηχήσουν !
 Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ 'σ τὴν ἔκθεσι προτοῦ νὰ προχωρήσω,
 ἐπιθυμῶ τὴ γνώμη μου νὰ τὴν προϊστορήσω—
 εἶνε ἀνάγκη ! δὲν μπορῶ !.. πολυλογῶ θὰ πῆτε,
 πολυλογῶ : τ' ὁμολογῶ καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε !..
 Θέλω νὰ 'πῶ τὸ θάμ' αὐτὸ πῶς ἔγεινε, διότι
 τὴν ἔμπνευσί μου ἔλαβα ἀπὸ 'να φαγοπότι,
 πῶς παίζουν βόλο τὸ κρασί, τὰ ψάρια καὶ ὁ χοῖρος
 (τὸν τελευταῖον ὠμοίαζεν ὁ ἰδικός μου ἥρωας !)...
 Θὰ πῆτε πάλι φλυαρῶ ... εἰπέτε το ! μπορεῖτε·
 ἀμὰ τὰ πῶ τὸν πόνο μου καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε ! .
 γιὰτ' εἶδατε καταστροφάς, ποῦ κάμνουν οἱ ἀνέμοι,
 ἡ πυρκαϊά, ἡ θάλασσα, τὸ θηλυκὸ, οἱ πολέμοι ; ..
 Ἄλλὰ. . ἀλλὰ θὰ φρίζετε, ἂν 'δῆτε τὰς πληγὰς μου
 ποῦ μοῦκαμε 'στὸ σπίτι μου ὁ ἥρωας ὁ φαγᾶς μου !
 Λοιπὸν ὁ χοῖρος, τὸ κρασί καὶ τὸ μεγάλο ψάρι,
 ὡς σχετικὰ πρὸς θάματα, μοῦ δώσανε τὴ χάρι
 νὰ στιχοιργήσω δὴ κ' ἐγὼ, καὶ τότε θ' ἀρχινήσω,
 κι' ἂν θὰ τὰ ψάλω ἄσχημκ, θάναί κακὸ τὸ ἴσο
 καὶ θὰ τ' ἀρχίσω ἐξ ἀρχῆς μ' ὑπομνή καὶ τάξι
 κι' ἂν σᾶς φανοῦνε τρομερά, κανεῖς νὰ μὴ φωνάξῃ,
 καὶ πῇ πῶς τὸ πηράκανα κι' ὅτι δὲν εἶν' ἀλήθεια
 γιατί, νὰ λέγω ψέμματα, δὲν ἔχω τὴ συνήθεια.
 Θὰ σᾶς τὰ 'πῶ χωρὶς νὰ 'πῶ μιὰ ἰώτα παραπάνω
 γιὰ νὰ μὴν πῆτε ἔξαφνα ὅτι τὰ παραφκείάνω
 Λοιπὸν ἀρχίζω ! προσοχή ! καὶ σφίξτε τὰ λωριά σας,
 ἀνοίξτε καὶ τὸ στόμα σας, σφογγίστε καὶ τ' αὐτιά σας.

* *

*

Εἶχα μιὰν ὑποχρέωσι σὲ κάνα δύο φίλους,
 ὁποῦ τοὺς ἔχω 'σ ὅλα μου καὶ βοηθοὺς καὶ στυλοὺς,
 καὶ φύλαγα περίστασι νὰ τοὺς ὑποχρεώσω
 κι' ἀπ' τὰς ὑποχρεώσεις μου λίγο νὰ ξελαφρώσω.
 Εἶχα 'να κοῦρκο ἄρσενικό, κ' ἦταν καλοθρεμμένος
 καὶ τὸν ἀγόρασα φτηνὰ γιὰ τ' ἦτανε... κλειμμένος !

Στέλλω λοιπὸν καὶ προσκαλῶ τὸν Ντούλη καὶ τὸν Ἰώτῃ
 καὶ μὲ θερμὴ παράκλησι ν' ἀρβοῦν κ' οἱ δύο, διότι
 ὁ ἓνας τρῶει σὰν ἄνθρωπος, ὁ ἄλλος ὁμῶς πίνει·
 ὁ πρῶτος τραγουδάει καλὰ, ποῦ δάκρυα ὁ ἄλλος χύνει.
 Προσκάλεσα μαζί μ' αὐτοὺς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Νίκαν,
 τὸν Θανασιὸ τὸν τρομερό· τὸν Μῆτσο δὲν τὸν βρῆκαν.
 "Ἐναν δὲν ἐθυμήθηκα, μὰ κι' ἂν τότε θυμούμαν,
 δὲν τὸν καλοῦσα! Ἄ! ποτέ, γιατί θὰ εὕρισκούμεν
 σὲ θέσι ὅχι εὐχάριστη· γιὰ τ' ἤθελε νὰ φάγῃ
 πέντε βουναὶ ὀλάκαιρα, νὰ πιῇ δέκα πελάγη.
 Τῇ μέρᾳ δὲν ἐφάνηκε καὶ εἶπα: «δοξασμένος
 νασαί, Θεέ μου! γλύτωσα! ...» μὰ ποῦξευρα ὁ καῦμένος
 πῶς εἶχ' ἐκεῖνος μυριστῇ τὸν κοῦρκο, τὸ λαυράκι,
 καὶ μέσ' 'ς τὸ βράδι πλάκωσε καὶ 'ς ὥσ-ρωσε κονάκι.
 Πέρνω μαστίχα, τὸν κερνώ, πίνω κ' ἐγὼ ὀλίγη,
 ἴσως καὶ φύγῃ γλήγωρα, μὰ ποῦ αὐτὸς νὰ φύγῃ! ...
 Ἡ γάτα φεύγει ἂν μυριστῇ, ἐκεῖ κοντά, τὸ ψάρι;
 κι' ὁ γάϊδαρος τραθιέται πλειά, ἂν βρῇ χλωρὸ χορτάρι;
 Καὶ μοῦ στρογγυλοκάθησε! .. καὶ πῶς νὰ τὸν χορτάσω;
 κι' ὅταν τὸ συλλογίζομουν, μούρχόντανε νὰ σκάσω.
 Εἶχα φαγὶ γιὰ δώδεκα, καὶ νὰ μᾶς παραφθάσῃ·
 μὰ αὐτονοῦ δὲν τοῦφθανε μηδὲ καὶ νὰ χορτάσῃ.
 Εἶχα 'ναν κοῦρκο γεμιστό, πέντ' ὀκαδῶν λαυράκι,
 εἶχα κιοφτέδες κάμποσους φτειασμένους μὲ μεράκι
 καὶ μεζελίκια κάμποσα, χαδιάρι καὶ ζαμπόνι,
 τυριά καλὰ, σαλατικά, σταφύλια καὶ πεπόνι
 καὶ ... γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ, ἔρχοντ' οἱ καλεσμένοι ...
 εὐρέθηκε κι' αὐτὸς ἐκεῖ καὶ τέλος πάντων μένει.
 Μένει! καὶ μένω ἄλαλος καὶ παραζαλισμένος
 γιατί 'ς τοὺς καλεσμένους μου θ' ἄθβαινα ντριπιασμένος,
 κι' οὐλο τὸ στριφογύριζα μὴ δῶσ' ὁ θεὸς καὶ φύγῃ·
 μὰ ποῦ νὰ φύγῃ ὁ κυνηγός, ποῦθρε καλὸ κυνήγι!
 Κ' ἐγὼ σὰν λύκος 'ς τὸ κλουθὶ ἐγύριζα τριγύρω ...
 — «Ἡ συῦπα εἶνε ἑτοιμη, ἀφέντη· νὰ σερβίρω;» —
 "Ε! τότε πιά τετέλεσται! ἔχασα κάθε ἐλπίδα
 κι' ἀρῶ κι' ἀπὸ τὸν τόπον του νὰ σηκωθῇ δὲν εἶδα...
 Καὶ 'ς τὸ τραπέζι κάθονται καθεὶς ὅπου τ' ἀρέσει,
 καὶ ὁ φαγᾶς μου ἄρπαξε μονάχος του τὴ μέση.
 Αὐτὴ τὴ θέσι διάλεξε, γιὰ τ' εἶχε κάποια χάρι,
 γιὰτ' ἀπὸ κεῖ σὰ βολικὰ τοῦ 'ρχούντανε τὸ ψάρι. —

* *
 *

— «Ἐλα Χριστὲ καὶ Παναγιά» — κάνομε τὸ σταυρὸ μας
 καὶ τὰ κουτάλια πήραμε νὰ φάμε ζωὴ μας.
 Οὐλοὶ κουτάλια πιάσαμε· αὐτὸς περούνη πέρνει
 καὶ μιὰ μεγάλη κομμάκι 'ς τὸ ψάρι καταφέρνει!

σηκώνει ούλη τὴν κοιλιὰ ! ... μαζί τὰ λάδια τρέχουν
καὶ τὸ τραπεζομάντυλο οὐλο τὸ καταβρέχουν.
Ἀνοίγει στόμα πελεκάν καὶ μιὰ τὸ καταβιάζει
καὶ μιὰ τρισμέγιστη λαδιὰ ὅς τὰ γένεια του σταλάζει ! ...

Σὰν λύκαρος τὸ πρόβατο, τὸ λαύρκακά μας βλέπει,
κι' ἂν ἦταν τρόπος τὸ μισὸ νὰ τὸβάζε ὅς τὴν τσέπη ! ...
— « Ἐμένα, λέει, σχωρᾶτέ με, ἓνα μεζὲ νὰ πάρω » —
κι' ὅσο νὰ στρήψης, τὸ μισὸ τὸ τρώει σὰν τὸ γλάρο !

Ἐγὼ μὲ νόημα κρυφὸ « λίγο ντροπὴ » τοῦ κάνω !
μ' αὐτὸς μοῦ γνέφει « δὲν πειράζ' » κι' ἀπ' τὸ κακό μου σκάνω.
Παίρνω τ' ἀπομεινάρια ὅς τοὺς ἄλλους; νὰ σερβίρω . .
μὰ οὔτε ὡς γι' ἀντίδωρο δὲν ἔρθασε ὅς τὸ γύρο.

Κ' ἐν ᾧ ἐγὼ μὲ τὸ βιζνὲ σερβίριζα τὸ ψάρι,
τὸ τρίτο ἀπ' τὸν κοῦρκο μας αὐτὸς τὸ εἶχε πάρει !
καὶ γύρω γύρω μάζεψε, τάχα γιὰ γαρνιμέντο,
δέκα κιοφτέδες στρογγυλοὺς κ' εὐθύς, εἰς τὸ μομέντο,
ὅλα ἀπὸ τὰ μάτια μας χαθῆκαν ἐν τῷ ᾧ ἡμα,
κοῦρκος, κιοφτέδες καὶ ψωμιά, κομμάταις ! ... μέγα θᾶμα !
Χαβιάρια ἀρπάζει ἔπειτα, ρίχνεται ὅς τὸ ζαμπόνι

— « ἀλήθεια, λέει, δὲν ψήθηκε ἀκόμα τὸ καπὸνι ;
ἐγὼ γιὰ κεῖνο φύλαξα τὴν ὄρεξι μου οὔλη,
γι' αὐτὸ τὸ πάω σιγὰ σιγὰ ... ἄχ νᾶχα νὰ μαρούλι,
μιὰ σαλατίτσα θάκανα, γιὰ ὄρεξι κομμάτι » —

Κι' οὐλο ὅς τὸν κοῦρκο ἔρριχνε τὸ ἄγριό του μάτι·
κι' ὅσο ἡμεῖς νὰ πάρωμε λίγο μεζὲ χαβιάρι,
τὸ κοῦρκο αὐτὸς ἀλύπητα ὅς τὰ στήθια εἶχε γδάρει.
— « Σεῖς, λέγει, κοῦρκο πῆρατε, ἄς πάρω κ' ἐγὼ λίγο ..
λίγα σταφύλια δόστέ μου γιατίι μπορεῖ νὰ φύγω,
γιατί τώρα θυμήθηκα πῶς εἶμαι καλεσμένος·
πρέπει νὰ φάγω καὶ ὅς αὐτούς, εἴμ' ὑποχρεωμένος. »
Ἀνοίγει ἡ πόρτα ἔξαφνα — « ἐδῶ ὄσαι ; σὲ προσμένουν
ὅστην τράπεζ', ἂν δὲν πᾶτε σεῖς, εἶπαν, δὲν καταβιάζουν. »
— « Τρέξε κ' εἶπέ τους ; ἔρτασα ... ἓνα μεζὲ νὰ πάρω » —

Καὶ τὸ πεπὸνι τὸ μισὸ τὸ ρίχνει σὰν τὸ γλάρο.
— « Ἀντίο ! καλὴν ὄρεξι καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε
κι' ἄλλη φορὰ ὅς τὴ συντροφιά πρόθυμο θὰ μὲ βρῆτε·
κι' ἄλλη φορὰ θὰ σμίξωμε ἐδῶ ὅς τὰρχοντικό σας,
νὰ ξέρω ἀπὸ προτήτερα καὶ θᾶμ' οὐλος δικός σας. » —
Κι' οὐλο τὸ στριφογύριζε κᾄτι νὰ ἰδῇ νὰ ἀρπάξῃ
γιατ' ὅ,τι πῆρε γιὰ μεζὲ δὲν θὰ τοῦ εἶχε φτάξει ! ! !

* *
*

Φεύγει κι' οὐλος κυττάζαμε τὸ ἔρημο τραπέζι ! ! !
— « Βρὲ τί νὰ τοῦτο τὸ κακό ! ! ! — Μωρὲ αὐτὸς δὲν παίζει —

- Μωρ' τί θηρίο εἶν' αὐτό ; !!! — Μωρ' τί λυκοστομάχι !
 — Ἡ λύκος θάναι ἀληθινὸς ἢ λύκου στόμα θάχῃ !!!

Κων/λιν

ΧΡ. ΧΑΤΣΗΧΡΗΣΤΟΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΛΗΦΟΝ

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΤΑΘΜΑΡΧΗΣ

Εἶς τὸ εὐθυμογραφικὸν
 λεύκωμα τοῦ Ἡμερολο-
 γίου θὰ ἦνε κρῖμα νὰ
 μὴ συμπεριληφθῇ μία
 ἀπὸ τὰς πλέον περιέρ-
 γους νεοελληνικὰς φυ-
 σιογνωμίας.

Τὸν βλέπετε ; Ἐχει,
 κατὰ τὴν λαϊκὴν φρά-
 σιν, πλάκα ἰὰ γαλόνια !
 Ὀλόχρυσα, κτυπητά,
 ἐχθαμβωτικά. Γύρω εἰς
 τὸ σιδηροδρομικὸν τοῦ
 κασχέτο.

Ἐκ πρώτης ὄψεως
 τὸν πέρνετε τούλαχι-
 στον ὡς ἀρχηγὸν κανε-
 νὸς ξένου ἐπιτελείου.

Καὶ ὅμως δὲν εἶνε
 οὔτε ἑλλην ὑποστράτη-
 γος !

Εἶνε - ἀπλούστατα -
 ὁ σταθμάρχης τοῦ Νέου
 Φαλήρου.

Ὁ ἀθάνατος Λουπέ-
 της !

Γνωστὸς ἀνὰ τὴν ὑφ-
 ήλιον, εἰς αὐλὰς πριγ-
 κήπων καὶ ἡγεμόνων,
 εἰς κύκλους ναυάρχων

καὶ στρατηγῶν καὶ λόρδων καὶ μεγιστάνων καὶ πρέσβειων καὶ